

GOSPOD ŠILČEK IN PLAČILO ZA NASVETE

Gospod Šilček ni delal drugega, kot da je ljudem delil nasvete. Ti nasveti pa niso bili taki, da bi bili ljudje zanje pripravljeni plačati. Ko je hotel gospoda, ki je čakal na avtobus, prepričati, da bi k njegovemu obrazu pristajali zavihani brki, je šel ta rajši peš do naslednje postaje, kot da bi še naprej poslušal gospoda Šilčka. In ko je gospe v parku razložil, da čokolado okrog ust svojega otroka najučinkoviteje odstrani s čistilno gobico za pomivanje posode, je ta začela kričati na pomoč.

Nekoč pa je gospod Šilček med svojim svetovalnim pohodom po mestu stopil v banko. V banki sicer ni imel denarja. Kot prvo je poznal tisoč boljših načinov, kako hraniti denar, kot drugo pa denarja sploh imel ni.

A še preden mu je uspelo ljudem v banki povedat, kaj vse počnejo narobe, je v banko stopil zamaskiran ropar s pištolo.

»Roke kvišku! To je rop!« je zakričal ropar. Vsi so dvignili roke, kar pa gospoda Šilčka ni ustavilo, da ne bi z dvignjenimi rokami roparju razložil, da se mu veliko bolj kot banko splača oropati zlatarno. Pištole obstajajo veliko večje, cenejše in hitrejše od te, ki jo drži v rokah. Pa tudi krinka čez obraz bi bila lahko veliko boljša.

To je roparja tako zmedlo, da je za nekaj časa pozabil, po kaj je prišel. In ta čas so izkoristili varnostniki, da so ga zgrabili in razorožili.

»Zahvaljujemo se vam, ker ste s prisebnim ravnanjem preprečili rop,« je rekel direktor banke in gospodu Šilčku izročil denarno nagrado. To je bilo prvo plačilo, ki ga je gospod Šilček dobil za svoje dolgoletno neumorno svetovanje ljudem.

GOSPOD ŠILČEK IN DENAR

Gospod Šilček ni nikoli hodil v službo. Ko je nehote preprečil rop banke, je bila nagrada, ki jo je za to dobil, ne samo prvo plačilo za njegovo neumorno svetovanje, ampak sploh prvi denar, ki ga je v življenju zaslužil.

Ko je prišel domov, je bilo ravno kosilo. »Kakšna zanič juha,« se je zmrdoval, medtem ko je jedel. »Ko sem zadnjič jedel pri gospodu Škarji, je bila juha tisočkrat boljša.«

»Gospod Škarja je bogat in da lahko v juho, kar hoče. Jaz moram pa kuhat s tistim, kar imam,« je rekla gospa Šilček. A gospoda Šilčka ni prepričala.

»Dobra kuharica iz nič naredi vrhunsko specialiteto,« je tečnari, dokler ni bilo gospe Šilček dovolj in je šla, da ga ne bi več poslušala, delat na vrt.

Svojega denarja gospod Šilček seveda ni nameraval dat v skupno blagajno. Hotel ga je porabit izključno samo zase in sebi kupit

tisto, česar doslej ni mogel. Ker ni vedel, kako bi pred ženo skrill novo obleko in računalnik, je razmišljal, da bi šel rajši na kakšno potovanje. A najprej je moral denar dobro skrit. Če ga bo pustil v žepu, ga bo našla žena, ko bo čistila suknjič, je premišljeval in se odločil, da denar skrije pod eno od desk, ki so prekrivale tla njune hišice. Potem je legel na kavč in med sanjarjenjem, kaj vse si lahko kupi, zaspal.

Gospa Šilček se je vrnila z vrta in stopila na desko, pod katero je bil denar. Ker je bila deska položena drugače kot prej, je zaškripala. Gospa Šilček je bila navajena, da mora vse popraviti sama, zato je desko nemudoma dvignila in zavpila od presenečenja: »Denar!«

»Ja, denar,« je ponovil gospod Šilček, ko se je zbudil iz sladkih sanj. Potem šele je dojel, kaj se je zgodilo, in otrpnil od groze. Gospa Šilček pa je bila navdušena. Zdaj je tudi ona skuhala tako dobro juho kot gospod Škarja, če ne še boljše. Bila je namreč tako dobra, da jo je skoraj pohvalil celo gospod Šilček.

GOSPOD ŠILČEK IN MEHKO KUHANA JAJCA

Odkar je žena gospoda Šilčka našla denar, ki ga je njen mož skrnil pod parket, ji pri kuhanju ni bilo več treba varčevati. Kupila je lahko vse sestavine, ki jih je potrebovala, zato je naenkrat kuhala tako dobro, da je bil gospod Šilček dva dni čisto zmeden, saj ni imel nobenega razloga, da bi sitnarij. Tretji dan pa mu je prekipelo. Denar je bil vendarle njegov, zato ga je hotel porabit samo zase. Čeprav je zelo nerad govoril resnico, mu tokrat ni ostalo drugega, kot da je ženi odločno povedal, da je denar, ki ga je našla, njegov, zato bo od zdaj naprej z njim razpolagal samo on.

»Potem si pa sam tudi kuhaj,« je rekla žena in odšla k prijateljici.

Gospod Šilček je imel zelo rad mehko kuhana jajca, zato je šel najprej pogledat, če je v shrambi kaj jajc. Bila so štiri. Dve je dal v vodo in prižgal štedilnik. Vedel, da je treba špagete in krompir kuhat tako dolgo, da so mehki, zato je bil prepričan, da je enako tudi z jajci.

Ker je imel rad, če so bila zelo mehka, je pustil, da so nekaj časa vrele. Po desetih minutah vretja je ugasnil štedilnik in potem, ko si je pošteno opekel prste, olupil prvo jajce. Bilo je še trdo. Zato je kuhal jajci še naslednjih deset minut, a sta bili še zmeraj trdi. Trdi sta bili tudi potem, ko je povrela vsa voda. Zato je zavrel novo vodo in kuhal jajci vse do večera. A sta bili še zmeraj trdi.

»Ne vem, kašna jajca si kupila,« je nahrulil gospod Šilček ženo, ko je končno prišla domov. »Že cel dan jih kuham, pa so še zmeraj trda.«

Žena je brez besed vzela iz shrambe drugi dve jajci in v dveh minutah napravila tisto, s čimer se je gospod Šilček mučil ves dan.

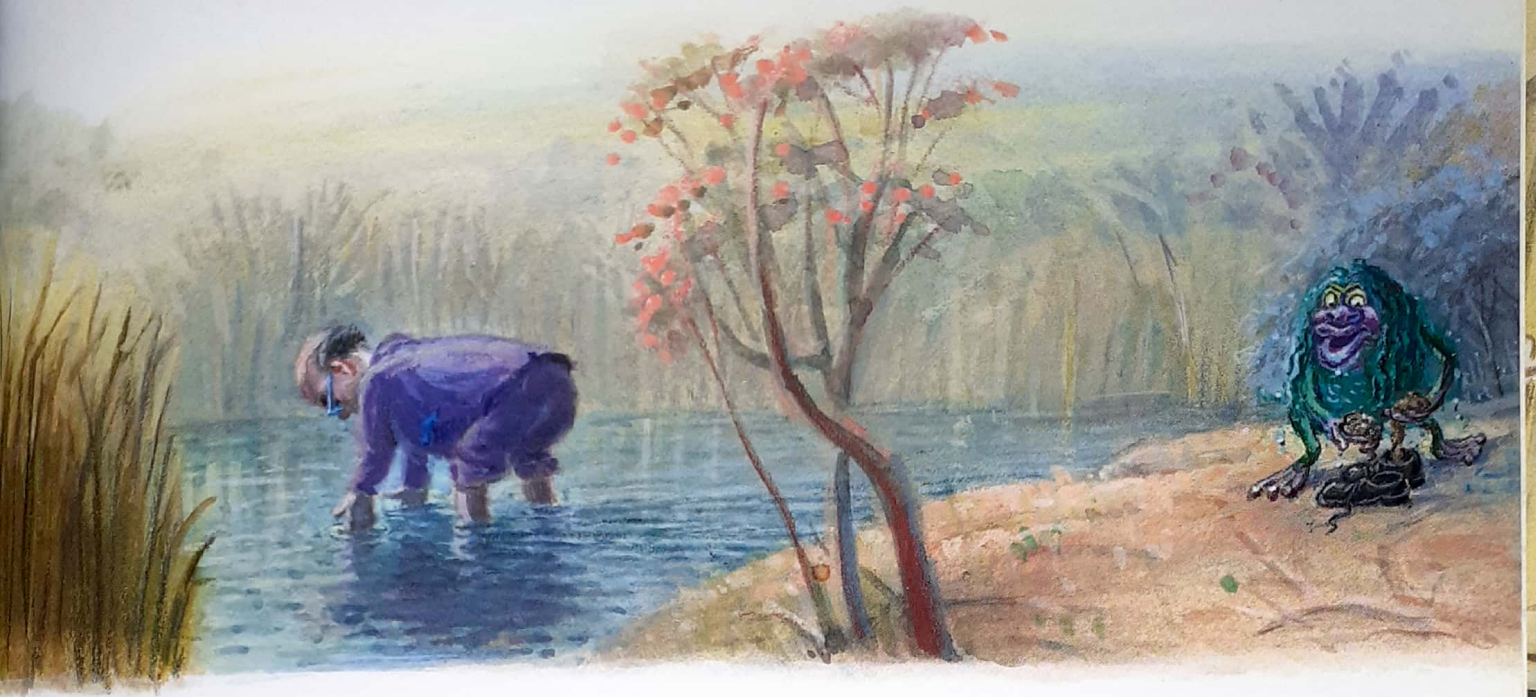

GOSPOD ŠILČEK RAZJEZI POVODNEGA MOŽA

Eno najljubših opravil gospoda Šilčka je bilo, da je hodil k rekam, jezerom in ribnikom delit nasvete ribičem. Tja, kjer je videl kakšno ribo, je vrgel kamenček in ribičem predlagal, da vržejo trnek tja. Ker ribičem ni bilo do tovrstnih nasvetov, je moral večkrat bežati, če ni hotel bit tepen. A ni odnehal. »Pravico imam ljudem pomagat, pa če oni to hočejo ali ne,« si je govoril po vsakem takem begu in vztrajal. Tako je nekoč prišel do ribnika, kjer ni bilo niti enega ribiča.

»Mogoče v ribniku ni rib,« je pomislil in vrgel v vodo kamenček. Trije krapji so takoj prišli pogledat, kaj je padlo v vodo, in razočarano odšli.

»Ribe so. Le zakaj ni ribičev?« se je čudil gospod Šilček, ki ni vedel, da so ribiči nad tistim ribnikom obupali zato, ker v njem živi

povodni mož. Vrgel je v ribnik nov kamenček. In potem še enega in še enega. Vedno je prišel vsaj en krap pogledat, kaj je padlo v vodo. To je gospoda Šilčka zelo zabavalo. Povodnega moža pa je takšno vznemirjanje njegovih rib razjezilo. Zato je poslal svojega najbolj pametnega krapa, da je priplaval do obale in se delal nemočnega. Gospod Šilček je bil prepričan, da ga bo lahko ujel z golimi rokami. Sezul je čevlje in zabredel v plitvo vodo na robu ribnika. V tistem pa je povodni mož za njegovim hrbtom švignil na kopno in mu oba čevlja napolnil z blatom.

Ko se je gospod Šilček čez čas brez krapa ves prezebel spet obul, ni razumel ničesar. Oziral se je naokrog, da bi uzrl nesramneža, ki mu je čevlje napolnil z blatom, potem pa odčofotal domov, trdno odločen, da se k temu ribniku še vrne.

GOSPOD ŠILČEK IN UMAZANA TLA

»Kaj je pa to? Saj si umazal celo kuhinjo,« je vzkliknila gospa Šilček, ko je njen mož prišel domov.

Šilček je brez besed sezul čevlje in še bolj zapacal tla, saj so bili tudi čevlji polni blata.

»Tega jaz ne bom brisala,« je rekla gospa Šilček.

»Jaz tudi ne. Naj pobriše tisti, ki mi je z blatom napolnil čevlje,« je zasikal gospod Šilček.

»Kako ti je lahko nekdo z blatom napolnil čevlje?« se je čudila žena.

»Ne vem, kako, in ne vem, kdo, a ko ga dobim, mu že pokažem,« je zarenčal gospod Šilček in se zvalil na kavč, da vse skupaj v miru premisli.

»V taki svinjariji jaz ne bom živela. Počistila pa tudi ne bom,« je odločno rekla gospa Šilček in se začela oblačiti za ven. »Pa ravno sem hotela speč janeževe upognjence,« je zavzdihnila. »A jih bom, kot kaže, pekla pri prijateljici.«

»Janeževe upognjence?« je poskočil gospod Šilček. »Počakaj!« Gospa Šilček se je nehala oblačiti.

»Bom jaz pomil tla,« je nekoliko s težavo izdaval gospod Šilček. Potem je vstal in odcapljal v kopalnico po krpo.

Sramoto, ki se mu je zgodila najprej pri ribniku, potem pa še doma, si je za silo potolažil ne le z janeževimi upognjenci, ampak je gospa Šilček skuhala tudi njegovo najljubšo zelenjavno juho.

»Takoj jutri pa se vrnem do ribnika in ostanem tam tako dolgo, dokler zlikovca ne ujamem,« si je prisegel, ko se je zadovoljno sit zleknil nazaj na kavč.

GOSPOD ŠILČEK SVETUJE POVODNEMU MOŽU

Gospod Šilček je šel od doma s sprehajalno palico samo takrat, kadar je bil zelo jezen. Palice namreč ni potreboval za hojo, ampak je z njo žugal in grozil nesramnežem, ki niso znali cenit njegovih nasvetov. Udaril ni še nikogar, zato pa je že marsikoga prestrašil, kar mu je čisto zadostovalo.

Tokrat je bil trdno odločen, da bo našel tistega, ki mu je včeraj napolnil čevlje z blatom, in mu zelo grozeče požugal.

Ko je prišel do ribnika, je s palico trkal ob kamne in se spraševal: »Le kje je bil skrit, da se mi je medtem, ko sem stal v vodi, priplazil za hrbet in skoraj uničil moje najljubše čevlje?«

»Če naredim isto kot včeraj, bo tudi on naredil isto kot včeraj,« si je mislil. Sezul je čevlje, jih postavil na isto mesto kot včeraj in stopil v vodo – potem pa se naglo obrnil. A pri čevljih ni bilo nikogar. Potem se je spet delal, da ga zanimajo ribe, in se spet sunkovito obrnil. Ker pri čevljih še zmeraj ni bilo nikogar, je to

ponavljal in ponavljal in pri tem ni niti pomislil, da ga iz ribnika opazuje povodni mož.

Ta že tako ni maral, da mu kopenski ljudje brodiijo po ribniku, gospod Šilček pa je za povrh še vsake toliko zaril svojo palico v rastlinje njegovega podvodnega vrta. Zato se mu je naenkrat zgodilo nekaj neverjetnega. Neka nevidna sila ga je zgrabila za palico in ga potegnila v vodo, ki je bila tako globoka, da z nogami ni dosegel tal. »Na pomoč!« je zavpil gospod Šilček, ki je o plavanju vedel vse in je zelo rad svetoval kopalcem, a sam ni znal plavati.

Klica na pomoč ni slišal nihče, zato pa je povodni mož videl, kaj se je zgodilo. In čeprav mu je bil gospod Šilček zoprni, ga ni mogel pustiti, da utone.

Gospod Šilček je oči odprl šele takrat, ko je pod sabo spet začutil trdna tla. Ko je zagledal povodnega moža, se je že skoraj zmedel. A mu je bilo že naslednji trenutek popolnoma jasno, kakšen nasvet potrebuje povodni mož.

»Človek božji, kje se skrivate, da vas še nihče ne pozna? Vi morate nujno na televizijo.«

»Televizijo? Kaj pa je to?« ni razumel povodni mož.

»Česa vsega ljudje ne vejo,« je zmajal z glavo gospod Šilček.
»A imate srečo, da ste naleteli name. Pokazal vam bom, kje se morate zglasiti, da dobite službo. Gledalci so že naveličani vedno istih obrazov in vi boste prava osvežitev. Lahko boste napovedovali vreme ali celo vodili poročila. Pa tudi filmske vloge so vam zagotovljene,« je govoril gospod Šilček in kar žarel od sreče, da je končno naletel na nekoga, ki ga zanimajo njegovi nasveti. In ker si je povodni mož že od nekdanj želel spoznat čim več sveta, mu je rade volje verjel. Zapuстил je ribnik in se z gospodom Šilčkom odpravil v mesto.

POVODNI MOŽ ZAPUSTI SVOJ RIBNIK

»Začeli boste kot napovedovalec vremena in končali kot filmska zvezda,« je govoril gospod Šilček povodnemu možu, ki je razumel samo to, da ga čaka nekaj lepega in dobrega.

A bolj ko se je povodni mož oddaljeval od svojega ribnika, bolj negotov je bil njegov korak. Ko je v daljavi zagledal prva dva človeka, se je ustavil.

»Pa ne da vas je strah ljudi?« ga je začudeno pogledal gospod Šilček. »Dokler ste z mano, se nimate česa bat.«

»Prav,« je rekel povodni mož in šel naprej proti hiši, pred katero sta sedela mama in sin.

»Mama, glej, kakšen je ta!« je naenkrat zavpil otrok.

»Ne kaži s prstom na ljudi!« je rekla mama in šele potem pogledala, kaj ji kaže sin. »Ojoj, beživa!« je kriknila, zgrabila sina in zbežala v hišo. Tudi povodni mož bi najrajši zbežal nazaj v svoj ribnik, a ga je gospod Šilček zadržal: »Ko se vas bodo navadili, se vas ne bodo več bali.«

In res so že pred drugo hišo stali fantje, ki se povodnega moža niso niti malo ustrašili.

»Glejte tega, kako je čuden!« se je zasmel prvi.

»Grem stavit, da je to reklama,« je bil prepričan drugi.

Tretji pa je stekel do povodnega moža in se ga dotaknil: »Fuj! Tako sluzasto kožo ima kot ribe.«

»Stran, nesramnež!« je gospod Šilček zamahnil s palico proti fantu, da je pobegnil. Pobegnil bi tudi povodni mož, a se ni znal upret gospodu Šilčku in njegovim nenehnim obljubam, kako zelo zabavno je na tisti televiziji, na katero gresta.

POVODNI MOŽ IN OSEBNA IZKAZNICA

Okrog gospoda Šilčka in povodnega moža se je zbiralo zmeraj več radovednežev. Zaradi palice, s katero je grozil gospod Šilček, se nihče ni upal preveč približat, kaj šele dotaknit povodnega moža. Naenkrat pa je pred povodnega moža stopil policaj.

»Imate dovoljenje za nastop?« je rekel strogo, saj je bil prepričan, da je povodni mož v resnici preoblečen igralec. A bolj ko je policaj gledal povodnega moža, bolj mu je bilo jasno, da to ne more bit maskiran igralec. Mogoče pa je prebivalec s kakšne daljne celine, je pomislil. Svet je velik in na njem je veliko različnih ljudi, si je mislil in od povodnega moža zahteval dokumente. A povodni mož dokumentov ni imel.

»Se pravi ilegalni pribežnik!« je ugotovil policaj in s stroгим glasom rekel. »Prosim, da greste z mano.«

»Oprostite, ampak to se motite,« se je vmešal gospod Šilček. »Gospod ni ilegalni pribežnik, ampak naš someščan, saj živi v ribniku, ki je v lasti našega mesta, in ima torej občinsko stanovanje.«

»In kako da potem nima osebne izkaznice?«

»To je zato, ker se ljudje, ki izdajajo dokumente, ne spoznajo na svoje delo. Osebne izkaznice bi morale bit elektronske in v obliki priponk, ki bi jih vedno nosili pripete na svoji obleki. Tudi vam bi bilo lažje, ker vam ne bi bilo treba spraševat ljudi po dokumentih, saj bi vsaka osebna izkaznica oddajala signal s sliko in podatki, ki bi jih videli na svojem službenem telefonu.«

Policaja je Šilčkova zamisel tako zmedla, da je skoraj pozabil na povodnega moža. A ne za dolgo. In tako je povodni mož v družbi gospoda Šilčka odšel na policijo.

POVODNI MOŽ SE PREDSTAVI

»To je pomota! Gospoda peljem na televizijo, kjer potrebujejo nove obraze. Prosim, da ga pri priči izpustite,« se je razburjal gospod Šilček.

»Brez osebne izkaznice ne more nikamor,« je bil odločen komandir policijske postaje. Potem se je obrnil k povodnemu možu:
»Kako vam je ime, kako se pišete in kje stanujete?«

Kako je ime povodnemu možu, je zanimalo tudi gospoda Šilčka. Ker je bil prepričan, da je za uspeh na televiziji ime zelo pomembno, si je želel, da bi bilo njegovo ime čim bolj zveneče. Recimo Pozejdon ali Neptun, kot sta se imenovala grški in rimski bog morja. Ker je živel v ribniku, bi se lahko pisal Ribnikar. Ali Jezernik, če so njegovi predniki prišli v mestni ribnik iz kakšnega

jezera. Ali Potočnik, če so prišli iz potoka. Najboljše bi zvenelo, če bi se imenoval Pozejdon Potočnik, je pomislil gospod Šilček.

A povodni mož se ni imenoval Pozejdon Potočnik.

»Špukl Plunk,« se je predstavil komandirju policijske postaje. »Stanujem pa v ribniku pod staro vrbo.«

»Ne pišite tega!« se je razburil gospod Šilček. »Gospodu je od zdaj ime popolnoma drugače, samo da on tega še ne ve.«

»Nič drugače,« se je uprl povodni mož. »Ime mi je Špukl in pišem se Plunk, kot se je pisal tudi moj oče, ki mu je bilo ime Šmrkl. Mama se je pisala pa Brozga, Griža Brozga.«

»Ne pišite tega! To bo treba nujno spremenit,« je vztrajal gospod Šilček, vse dokler ga ni komandir policijske postaje pogledal tako ostro, da je v trenutku utihnil, zapisničar pa je zapisal: »Ime: Špukl. Priimek: Plunk. Bivališče: Ribnik.«

POVODNI MOŽ PRI FOTOGRAFU

Da bi lahko dobil osebno izkaznico, je povodni mož potreboval dve fotografiji. Z gospodom Šilčkom sta zato odšla do fotografa. Ta je hotel za fotografije deset evrov, in ker povodni mož ni imel denarja, je plačal gospod Šilček.

»Upam, da takrat, ko boste postali slavni in bogati, ne boste pozabili, da bi bili brez moje pomoči še vedno neznani in revni,« je rekel gospod Šilček povodnemu možu. Ta se je samo zmedeno nasmehnil, saj mu ni bilo jasno, niti kaj pomeni bit slaven in bogat niti kaj je televizija, na kateri naj bi to postal.

Ker ta nasmeh gospoda Šilčka ni prepričal, je rekel: »Za vsak slučaj bova podpisala pogodbo.« Fotografa je prosil za list papirja, na katerega je napisal, da spodaj podpisani Špukl Plunk imenuje Slavoslava Šilčka za svojega zastopnika v vseh poslovnih rečeh.

Ker povodni mož ni znal pisat, je fotograf prinesel blazinicco za žige, na katero je povodni mož pritisnil svoj prst. Potem je prst pritisnil na pogodbo, kjer se je črno na belem zableščal njegov prstni odtis.

»Zdaj se pa kot priča podpišite še vi,« je rekel gospod Šilček fotografu. In ker je ta nekoliko okleval, je gospod Šilček dodal: »Iz tega človeka bom napravil televizijsko zvezdo, in če želite, vas vzamem za njegovega uradnega fotografa. Tako bomo vsi dobro zaslužili.«

»No, seveda, to bi me zanimalo,« se je ponudbe razveselil fotograf. Potem se je podpisal in čez svoj podpis pritisnil še žig, spodaj pa s tiskanimi črkami napisal »Ferdo Graf, uradni fotograf gospoda Plunka.«

POVODNEMU MOŽU GROZI IZSELITEV IZ RIBNIKA

Povodni mož je dobil osebno izkaznico, v kateri je pisalo, da stanuje na naslovu Ribnik 1.

»A ne bi bilo dovolj, da bi pisalo samo Ribnik,« je takoj, ko je to videl, pripomnil gospod Šilček.

»Zaenkrat Ribnik še nima številke, ker nismo vedeli, da tam kdo stanuje,« je rekla uradnica. »Zdaj bomo to popravili, tako da bo gospod Plunk dobil ne samo hišno številko, ampak tudi poštni nabiralnik in zabojnike za ločevanje odpadkov.«

»Zabojniki so v redu, ker je okrog ribnika veliko odpadkov,« je rekel Špukl. »Nabiralnika pa ne potrebujem, saj mi nihče ne piše.«

»Do zdaj vam ni nihče pisal,« ga je popravila uradnica. »Zdaj pa boste dobivali račune za odvoz smeti. In ko vam napeljemo vodovod, kanalizacijo in elektriko, boste dobivali račune tudi za to.«

»Ampak jaz vodovoda ne potrebujem,« je rekel povodni mož, ki tega, kaj sta kanalizacija in elektrika, sploh ni vedel.

»Gospod ima vodo v ribniku,« je pojasnil gospod Šilček.

»Mislila sem čisto pitno vodo,« je uradnica strogo pogledala gospoda Šilčka. »Sicer pa bom šla sama pogledat, v kakšnih razmerah živi,« je rekla, si snela očala, nadela klobuk in so šli.

»In kje je vaše stanovanje?« je vprašala uradnica, ko so prišli do ribnika.

»Tu notri,« je Špukl pokazal na ribnik.

»V tej vlagi? To so vendar popolnoma nezdravi pogoji za življenje!« Uradnica se je ob pogledu na ribnik tako razburila, da ni prišel do besede niti gospod Šilček. In tako so vsi skupaj odšli do socialne službe, ki bo priskrbela povodnemu možu bolj zdravo bivališče.

POVODNI MOŽ DOBI STANOVANJE

»Slišali smo, da živite v zelo nezdravih pogojih, zato vam bomo priskrbeli primerno stanovanje,« je rekel vodja mestne socialne službe.

»Ampak gospod Plunk je s svojim bivališčem zadovoljen,« je gospod Šilček skušal pomagat povodnemu možu, ki nikakor ni želel zapustiti svojega ribnika.

»Ne pride upoštev,« je vztrajal vodja službe. »Pomislite samo, kaj si bodo mislili tujci, če bodo slišali, da v našem mestu ljudje živijo v ribnikih. Poleg tega je bivanje v mestnem ribniku ne samo nezdravo, ampak tudi kaznivo.«

Noben ugovor ni pomagal in Špukl je dobil stanovanje v šestnajstem nadstropju popolnoma novega stanovanjskega bloka.

Najprej ga je bilo strah dvigala. Potem pogleda v globino pod sabo. Šele ko je gospod Šilček zastrl žaluzije, da se ni več videlo skozi okno, se je Špukl toliko umiril, da se mu je uspelo razgledat po stanovanju. Imel je spalnico, majhno kuhinjo, stranišče in kopalnico.

»Saj ni tako hudo,« ga je tolažil gospod Šilček in odprl vodo v kopalnici. »Imate banjo in tekočo vodo. Spočijte si malo, jaz pa grem medtem pogledat, kaj lahko storim za vašo igralsko slavo. In ne pozabite, da boste v tem stanovanju le začasno. Ko boste slavni, boste imeli hišo z velikanskim bazenom.«

Špukl je ostal v stanovanju sam. Ko je bila banja polna, je ugotovil, da je premajhna že za to, da bi se cel potopil v vodo, kaj šele, da bi zaplaval. A vode, ki je tekla iz pipe, je bilo več kot za polno banjo.

»Če napolnim vse stanovanje z vodo, se bo v njem dalo za silo živeti,« je pomislil Špukl in veselo opazoval, kako se je stanovanje polnilo z vodo.

Voda pa ni polnila le stanovanja, ampak je pod vrati tekla na hodnik in po stopnicah, skozi tla pa je prodirala v strop spodnjega stanovanja.

POVODNI MOŽ POVZROČI POPLAVO

»Če bi pripeljal sem noter še krape, bi se dalo živet,« je razmišljal Špukl in veselo zaplaval po stanovanju. A ni užival dolgo. Naenkrat je nekdo odprl vrata in jezero, ki si ga je v svojem stanovanju natočil povodni mož, je kot deroča reka steklo skozi vrata in obiskovalca in povodnega moža odneslo na hodnik in po stopnicah vse do spodnjega nadstropja.

»A ste vi normalni?! A mislite, da je naš blok mestno kopaljšče?!« je takoj, ko je spet prišel do sape, začel kričat obiskovalec. »Pridite pogledat! V mojem stanovanju kaplja s stropa kot v Postojnski jami.«

Povodni mož je šel pogledat stanovanje pod njegovim in ni razumel, kaj je tako strašnega v tem, če s stropa kaplja voda. Čudil se je, zakaj se njegov spodnji sosed tako jezi. Ta pa se je zmeraj bolj čudil nenavadni postavi in zeleni barvi povodnega moža.

Kmalu so se začeli nabirat še drugi sosedje. Prišel je tudi hišnik, ki je končno zaprl pipo v Špuklovi kopalnici. Vsi so se čudili povodnemu možu. Videli so že marsikaterega nenavadnega človeka, a takšnega še ne.

»Ta ni iz naših krajev,« so si šepetali med sabo in ugibali, od kod je. Eni so rekli, da je iz Afrike, drugi, da je s Tasmanije, in tretji, da je s kakšnega drugega planeta.

Potem je prišel policaj, da popiše škodo, ki jo je povzročila voda. Povodni mož mu je moral pokazat dokumente in vsi so se čudili, ker ni imel potnega lista, ampak osebno izkaznico, iz katere je policaj lahko zapisal njegovo ime, priimek in matično številko.

Nakar so prišli televizijski novinarji, ki so slišali, da se je v tem bloku zgodilo nekaj takega, kar bi utegnilo zanimat njihove gledalce. In tu se je začela Špuklova pot k slavi.

POVODNI MOŽ PRIDE NA TELEVIZIJO

Gospod Šilček ni vedel, kakšno poplavo je v stanovanjskem bloku povzročil Špukl. Med tem časom je bil namreč na televiziji, kjer je uredniku kazal Špuklovo fotografijo: »Si predstavljate, koliko gledalcev bo gledalo vaša poročila, če jih bo napovedoval moj klient? In to za samo enkrat višjo plačo, kot jo dobivajo sedanji napovedovalci.«

Ker urednik nikakor ni bil istega mnenja kot gospod Šilček, sta se najprej sprla, na koncu pa bi se stepala, če ne bi vmes posegli urednikovi sodelavci in gospoda Šilčka odnesli iz pisarne.

Besen se je gospod Šilček vrnil do Špuklovega stanovanja, kjer pa je našel odprta vrata, po tleh in stenah sledovi poplave, povodnega moža pa nikjer. Gospod Šilček je pozvonil pri sosednjih vratih in gospo, ki je odprla, vprašal, če ve, kam je odšel njen sosed.

»Upam, da čim dlje. Kdor je tako zelen, ne more bit zdrav in takoj jutri zjutraj grem k zdravniku, ker se resno bojim, da sem se česa nalezla,« je rekla soseda in zaprla vrata.

Gospod Šilček je odšel domov, da si odpočije od napornega dneva. Zleknil se je na kavč in prižgal televizijo. Nepričakovano je izvedel točno tisto, kar ga je najbolj zanimalo.

»Poplava v stanovanjskem bloku je razkrila, da v našem mestu živi povodni mož,« so se začela poročila. Napovedovalka je povedala, da je mestna socialna služba povodnemu možu prepovedala bivali v njegovem ribniku in ga nastanila v stanovanjskem bloku, kjer je že takoj ob vselitvi povzročil poplavo. Spodnji sosed povodnega moža, ki mu je poplava zmočila strop, je bil ogorčen: »Ne more imet stanovanja nekdo, ki ne zna stanovat.«

Potem je na televiziji nastopil Špukl in povedal, da mu niso pustili stanovat v ribniku. Televizijska ekipa je šla z njim do ribnika in ga posnela, kako se je zadovoljno potopil v domačo vodo.

Novinar je potem zaman čakal, da bi se vrnil in dal za gledalce še kakšno izjavo. Špukla vse do konca poročil ni bilo več na spregled.

POVODNI MOŽ SE SREČA Z ŽUPANOM

Gospod Šilček je odhitel do ribnika. A ni bil edini. Hkrati z njim je k ribniku prihitela množica ljudi, ki so prav tako kot on gledali televizijo. Bilo je veliko navadnih radovednežev in še več novinarjev. Prišel je tudi župan, ob katerem je ponižno stopal vodja mestne socialne službe.

»Kako lahko povodnemu možu prepoveste bivanje v ribniku?!« se je jezil župan. »In kako, da o tem ne obvestite mene?! A mislite, da se to, da v mestu živi povodni mož, župana ne tiče?! Če ga ne najdemo, boste ob službo.«

»Dovolite,« je pristopil gospod Šilček in županu pod nos pomolil Špuklovo fotografijo. »Sem uradni predstavnik povodnega moža, in če želite stopit z njim v stik, vam lahko pomagam.«

»Potem ga pa nemudoma pokličite,« je bil kratek župan.

»To ne gre tako hitro,« se je kislo nasmehnil gospod Šilček.

»A v par dneh z mojo stranko zanesljivo prideva do vas.«

Župan pa ni bil navajen čakati. Zato je kmalu zatem k ribniku prišel mestni potapljač. Potopil se je v ribnik in ni trajalo dolgo, ko je iz vode prihitel povodni mož. Zagledal je množico in otrpnil od groze, saj ni vedel, kam bi zbežal. Ljudje so stali na vseh straneh ribnika, pod vodo pa je bil potapljač.

»Počakajte! Ne bojte se!« je župan stopil proti povodnemu možu. »Sem župan tega mesta in ne želim, da so moji meščani nezadovoljni.«

Ker je bil izkušen župan, je znal govoriti tako prijazno, da je povodni mož izgubil vsak strah pred njim. Ne pa tudi pred množico radovednežev, ki so ga hoteli s telefoni in kamerami posneti čim bolj od blizu.

A župan se je hotel pogovoriti s povodnim možem na samem. Potegnil ga je iz množice in se z njim sprehodil proti mestu, da je lahko gospod Šilček le ljubosumno gledal, kako se je Špukl sam in brez njegovega posredovanja dogovarjal z županom o kdo ve čem.

POVODNI MOŽ SE ODPOVE SLAVI

Špukl je županu pripovedoval, kako se je pred leti naselil v mestnem ribniku in se uspešno skrival pred ljudmi, vse dokler ga ni iz vode zvalil gospod Šilček.

»Govoril mi je, kako srečen bom, če bom šel z njim, ampak jaz ne morem živet brez ribnika,« je zajokal.

»Ne skrbite. Nihče vam ne bo jemal ribnika,« ga je tolažil župan. »In ne bo se vam več treba skrivat. Odslej boste v ribniku živeli povsem uradno.«

Župan si je želel napraviti svoje mesto čim bolj znamenito. Zato je zdaj, ko je gledal pred sabo povodnega moža, že videl, kako bo na vseh cestah, ki peljejo v mesto, na veliko pisalo »Povodnim možem prijazno mesto.«

»Pa nimate žene in otrok ali vsaj prijateljev?« je vprašal, saj je pomislil, da je za tak napis en sam povodni mož mogoče premalo.

»Pozimi je v baraki pri ribniku živel star gospod, s katerim sva igrala karte,« je rekel Špukl.

»Kaj pa drugi povodni možje? A teh ne poznate? Saj morate vendar pogrešat sebi enake ljudi,« župan ni mogel verjet, da je Špukl popolnoma sam.

»Veste, jaz sem samotarske vrste,« je pojasnil Špukl. »Tisti, ki so družabni, živijo v rekah in jezerih. Meni pa ustreza ribnik, v katerem sem sam svoj gospod.«

Župan je predlagal: »Ponujam vam delo v mestni turistični službi. Če se vsako nedeljo točno opoldne pokažete sredi jezera in pomahate ljudem, lahko poberete ves denar, ki ga bodo zmetali v ribnik.«

»Ampak jaz nočem, da ljudje v ribnik mečejo denar,« se je na županovo presenečenje razburil Špukl. »Če ga požre kateri od krapov, lahko zboli.«

»No, če nočete denarja, bomo postavili napis, da je metanje denarja v ribnik prepovedano,« je nekoliko nejevoljno rekel župan. Nato pa je odločno nadaljeval: »A to, da se vsako nedeljo pokažete in pomahate, to je pa pogoj, da vam sploh omogočimo bivanje v ribniku.«

Špuklu se to ni zdelo nič strašnega, saj je bil vesel, da bo lahko spet živel v svojem ribniku.

In to, da se je vsako nedeljo pokazal ljudem, res ni bilo nič strašnega. Zato pa je bilo toliko hujše to, da so tudi med tednom k ribniku hodili radovedneži, ki vanj niso metali denarja, ampak kamne, in s palicami drezali v vodo, da bi ga prignali na površje. Najpredrznejši pa so s potapljaškimi maskami skakali v ribnik in nekateri tudi zares videli Špukla, čeprav se je ta skrival, kolikor se je dalo.

Zato neke nedelje Špukl ni pomahal ljudem. Ker je bil samotarske vrste, se je preselil drugam.

Župan je bil besen, saj so morali z vseh cest, ki so peljale v mesto, odstraniti čisto nove table z napisom, da je mesto prijazno povodnim možem. Besni so bili tudi radovedneži, ki so ostali brez svoje zabave.

Nekoliko zadovoljen je bil gospod Šilček, ki je Špuklu zelo zameril, da je postal slaven brez njegove pomoči in je bil zdaj vesel, da je bilo te slave konec. Zato pa je bil toliko bolj zadovoljen fotograf, ki je potem, ko Špukla ni bilo več v mestnem ribniku, prodal še več razglednic z njegovo fotografijo kot prej.

Zelo zadovoljen pa je bil tudi Špukl, ki je na svoje presenečenje odkril, da je lahko prijetno tudi življenje v jezeru, kjer ga ni motila niti povodna žena, ki je v tistem jezeru prebivala. Pravzaprav mu je bila celo všeč in menda še zmeraj živita zelo srečno. Kje je tisto jezero, pa vam ne smem izdat, saj bi to lahko prebral tudi kateri od zoprnih radovednežev.

O ŽABCU, KI JE BIL ZAČARANI PRINC

K ribniku je hodila babica z vnučko in ji pripovedovala pravljice. Nekoč je povedala pravljico o princeski in žabi, ki ni bila navadna žaba, ampak v žabo začaran princ. Pravljico je skrit med lapuhovim listjem poslušal tudi žabec Žan. Ko jo je slišal, je ni mogel več pozabit. Bolj ko je premišljeval o njej, bolj mu je bilo jasno, zakaj se počuti tako drugačnega od drugih žab. Razlog ne more bit v ničemer drugem kot v tem, da je tudi on začaran princ.

In ker je bil prepričan, da ni žaba, ampak princ, ni več pospravljaj alg za sabo, ni več čistil mresta in ni več pel v žabjem

zboru, ampak je po cele dneve čepel na robu ribnika in čakal na princesko, ki ji bo padla zlata krogla v vodo, on pa se bo potopil, jo prinesel nazaj in v zameno za zlato kroglo zahteval, da ga princeska poljubi in spremeni v princa.

Za vajo se je sem ter tja potopil na dno ribnika, s tal pobral kamenček in ga prinesel na breg, kjer je potem spet čakal in čakal.

Kadar se je ribniku približala kakšna deklica, je bil ves vznemirjen. A nobena ni imela zlate krogle. Vse so prišle in odšle, ne da bi potrebovale njegovo pomoč.

»Kako je, princ? Si še zmeraj žaba?« so ga zafrkavale ostale žabice.

»Najbrž si je princeska našla drugega princa in je sploh ne bo.«

»Ali pa ji je krogla padla v drug ribnik in se zdaj bridko joka, ker te ni.«

»A obstaja še kakšen drug ribnik?« se je začudil Žan, ki je bil prepričan, da je sveta samo toliko, kolikor se ga vidi z brega ribnika.

»Seveda,« je regnila stara žaba Boža. »Svet je neskončen in na njem je nešteto ribnikov.«

»Ojoj,« je zavzdihnil Žan. »Se pravi, da je princeska lahko kjerkoli.«

»Nikakor,« je zmajala z glavo Boža. »Na svetu vlada red. Vsaka princeska mora najt svojega princa. Če si res princ, ki so ga začarali v žabo, bo princeska prišla točno k temu ribniku.«

»Razen v primeru, če v žabo nisi začaran samo ti, ampak tudi ona,« je pripomnil žabon Blaž.

»A je to mogoče?«

»Seveda. Zato dobro poglej žabice v našem ribniku in pomisli, če se ti ne zdi katera taka, da bi bila lahko začarana princeska.«

Žan je pri priči pomislil na Ženjo. Bila je taka kot princeska na zrnu graha, o kateri je nekoč slišal babico pripovedovat vnučki. Tudi njo je motil vsak najmanjši kamenček v blatu, v katerem je spala. Bila je edina žabica, s katero se je razumel. Pravzaprav je bila najbolj čudovita žabica v vsem ribniku.

Takoj je šel in jo vprašal, če je že kdaj pomislila, da bi bila lahko začarana princeska.

»Seveda,« je zaregljala Ženja. »Že dolgo se počutim zelo drugačno od drugih žab. Odkar si ti rekel, da si začaran princ, pa se mi zdi zelo možno, da sem začarana princeska.«

»A misliš, da se bova, če se poljubiva, spremenila nazaj v človeka?«

»Poskusiva,« je regnila Ženja.

In sta se poljubila najprej malo, potem malo bolj in potem zelo – in še zmeraj ostala žabi. Najprej sta bila razočarana, potem

pa je Žan ugotovil, da je to še zmeraj boljše, kot če bi se v princesko spremenila Ženja, on pa bi ostal žaba, Ženja pa je pomislila, da je to boljše, kot če bi se v princa spremenil Žan in bi žaba ostala ona. Tako pa sta kot začarana princ in princeska živela srečno vse do konca svojih žabjih dni.

A colorful illustration of a street lamp with a human-like face. The lamp is blowing a large, translucent bubble that is glowing with a warm orange and yellow light. The background is a soft, painterly wash of colors, including yellow, pink, and blue, suggesting a sunset or sunrise. The lamp's body is dark, and its eyes are looking towards the viewer.

CESTNA SVETILKA IN VETER JUŽNIK

Bila je pozna poletna noč. Cestna svetilka Eleonora je zdolgočaseno opazovala avtomobile in tovornjake, ki so hrumeli mimo nje, ko je nenadoma zaslišala, kako je tik ob njeni žarnici nekaj zavzdihnilo: »Joj, kako je to hudo!«

Pogledala je levo in desno – a videla ni nikogar. Mogoče je kakšen ptič, ki sedi na meni, je pomislila.

»Samemu sebi se gabim!« se je ponovno oglasilo.

Ne, to ni ptič, je ugotovila Eleonora. To je nekaj precej večjega. Poleg tega glas ni prihajal od zgoraj, ampak od strani. A naj se je Eleonora še tako ozirala, nikjer ni videla nikogar.

»Nihče me ne mara. Najrajši bi videl, da me sploh ne bi bilo!« Zdaj Eleonora ni več zdržala. Preverila je, če se slučajno ne bliža kak pešec ali kolesar, potem pa vprašala s svojim rezko brnečim glasom: »Smem mogoče izvedet, kdo v moji neposredni bližini je tako nesrečen?«

»Ojoj!! Kdo pa si? In kje si?! Nikjer ne vidim nikogar,« je prestrašeno zadrgetal neznani glas.

»Tukaj stojim in sem še kar dobro opazna,« je zabrenčala Eleonora.

»Kje tukaj? Jaz razen te luči ne vidim ničesar,« se je čudil glas.

»Razen te luči ne vidiš ničesar,« je zabrnela Eleonora tako jezno, da je neon v njeni žarnici postal vijoličast. »Ta luč sem jaz!«

»Ojoj, oprostí ...«

»Je že dobro. Ampak povej že končno, kdo si ti!«

»Sem mislil, da si navadna luč. Nisem vedel, da ste cestne svetilke žive. Se opravičujem.«

»Je že dobro! Jaz sem Eleonora.«

»Jaz sem pa veter Južnik.«

»Veter Južnik,« je ponovila Eleonora in zažarela z nežno oranžno lučjo. »Ja, saj zdaj se mi pa zdi, da te čutim tule ob vijakih.«

»A vohaš pa nič?« je plašno vprašal Južnik.

»Ne,« je rekla cestna svetilka. »Ker noč in dan smradijo vame tovornjaki, sem voh popolnoma opustila.«

»A res!« je veselo zapihal veter. »Se pravi, da sem lahko pri tebi in se pogovarjam s tabo in te nič ne moti, da sem tu?«

»Seveda,« je rekla luč. »Ampak samo, če mi poveš, kaj bi morala vohat.«

Veter je bil nekaj časa tiho. Tako tiho, da se je Eleonori zazdelo, da jo je že popihal. Nakar je končno vendarle zavzdihnil: »Veš, jaz zelo ogabno smrdim. Ko sem predvčerajšnjim pihal čez polja, so jih ravno škropili z nekim grozno gnusnim gnojem in se me je smrad prijel s tako silo, da se ga ne morem več znebit. Kamor pridem, ljudje in psi in mačke in vsi bežijo od mene. In če zapiham v kakšno stanovanje, naredijo takoj prepih in me naženejo.«

»Gotovo mora obstajati kakšen način, da se tega znebiš,« je brneče rekla Eleonora.

»Ga ni,« je hlipal veter. »Vse sem že poskusil. Šel sem skoz park in čez travnike in skoz gozd in čez bajer in ob reki, pa nič.« Tožil je in tožil, dokler nista v daljavi zaslišala ljudi, ki so bili zelo glasni in so prihajali zmeraj bliže. Tedaj pa sta zaslišala še nekaj.

Zvok razbitega stekla. Ljudje, ki so se bližali, so s kamni razbijali cestne svetilke.

»Da zdaj vidimo, kdo zadene tole!« se je zadril najglasnejši. In že naslednji trenutek je počilo in zadnja svetilka pred Eleonoro se je raztreščila v drobne črepinje. »Jaz sem jo zadel!«

»Ne! Jaz sem bil!« so se prepirali objestneži. A so se kmalu pobotali, pobrali nove kamne in se začeli približevat Eleonori, ki je zamizala v pričakovanju najhujšega. Tedaj pa je zaslišala: »Fej!!! Kaj pa to smrdi?! Fuuuuj!!!« Objestneži so čisto pozabili na svoje razbijaško veselje in so z glasnim nerganjem hiteli proč.

»Ti so jo pa hitro pobrali,« je presenečeno zabrenčala Eleonora in čakala, kaj bo na to rekel veter Južnik. A veter Južnik ni rekel ničesar. In šele tedaj je Eleonora dojela, kaj se je zgodilo.

»Podil sem jih vse do doma. Zažrl sem se v njihove obleke in lase in kožo in jih nisem izpustil, dokler se mi niso že prav pošteno zasmilili. Ti ne bodo nikoli več razbijali cestnih svetilk. Predvsem pa se bodo nekaj časa zelo veliko umivali,« je pripovedoval, ko se je čez nekaj ur vrnil k Eleonori. »Ampak najlepše je to, da jaz zdaj smrdim veliko manj!« je veselo žvižgal. »Nekaj smrada mi je sicer še ostalo. Ampak zdaj, ko vem, kako se ga lahko znebim, sem celo vesel, da ga imam.«

A Eleonora ga je poslušala le še napol. Bila je že zelo utrujena. Bližalo se je jutro, in ko je na cesto posvetil nov dan, je v hipu ugasnila in zaspala.

CICIBELICA IN MORNOHCA

Svetilka Eleonora stoji ob prometni cesti. Podnevi drema in ponoči sveti. Mimo nje hodijo mladi in stari, vozijo avtomobili, kamioni in motorji. Le ponoči, ko je Eleonora najbolj budna, zmanjka najprej starih, potem mladih, pa motorjev in nazadnje le sem ter tja prihrumi po cesti kakšen osamljen avto ali tovornjak. Večino časa pa je Eleonora čisto sama.

In v tem najbolj mirnem času je neke noči Eleonora zaslišala, kako se ji približuje čuden zvok. Nekaj časa se je slišalo pip pip pip, potem cvrc cvrc cvrc, pa spet pip pip pip in spet cvrc cvrc cvrc.

Eleonora je radovedno obračala oči v smer, iz katere je piskanje in cvrčanje prihajalo, dokler nista po pločniku prišli dve čisto majhni bitji – eno ovalno in rožnato in drugo štirioglato in zeleno. Hodili sta tako, da sta poskakovali v zrak, vmes pa se pogovarjali: pip pip cvrc cvrc pip pip cvrc cvrc.

»Dober večer,« je rekla Eleonora. »A govorita tudi slovensko?«

Bitjeci sta se ustavili in si nekaj pošepetali. Nakar je reklo tisto, ki je bilo štirioglato: »Kdo si pa ti?«

»Sem cestna svetilka Eleonora,« se je predstavila Eleonora.

»Midve sva pa Cicibelica in Mornohca.«

Bitjeci sta bili tako nenavadni, da je bila Eleonora prepričana, da sta prišli najmanj z Marsa. Zato je vprašala: »In od kod, če smem izvedet, prihajata?«

Bitjeci sta si nekaj pošepetali, potem pa je Cicibelica tiho rekla: »Pobegnili sva iz računalniške igrice.«

Eleonori je od začudenja skoraj pregorela žarnica: »Kako prosim?«

»Pobegnili sva iz računalniške igrice,« je ponovila Cicibelica. Mornohca pa je dodala: »Veš, življenje v računalniški igrici je strašno trapasto. Nikoli ne moreš tja, kamor bi rad, ampak moraš ves čas skakat, kakor hočejo drugi. In s prijatelji se ne smeš pogovarjat, ampak jih moraš streljat. Zato sva pobegnili vsaka iz svoje vojske.«

»Pa tudi zato, da bi videli, kakšen je človeški svet,« je pristavila Cicibelica.

»A, tako,« je rekla Eleonora. »In kakšen se vama zdi?«

»Velik in nevaren,« je rekla Cicibelica in zdelo se je, da ji gre na jok.

»Ojoj, pa menda ja ni tako hudo,« je rekla Eleonora.

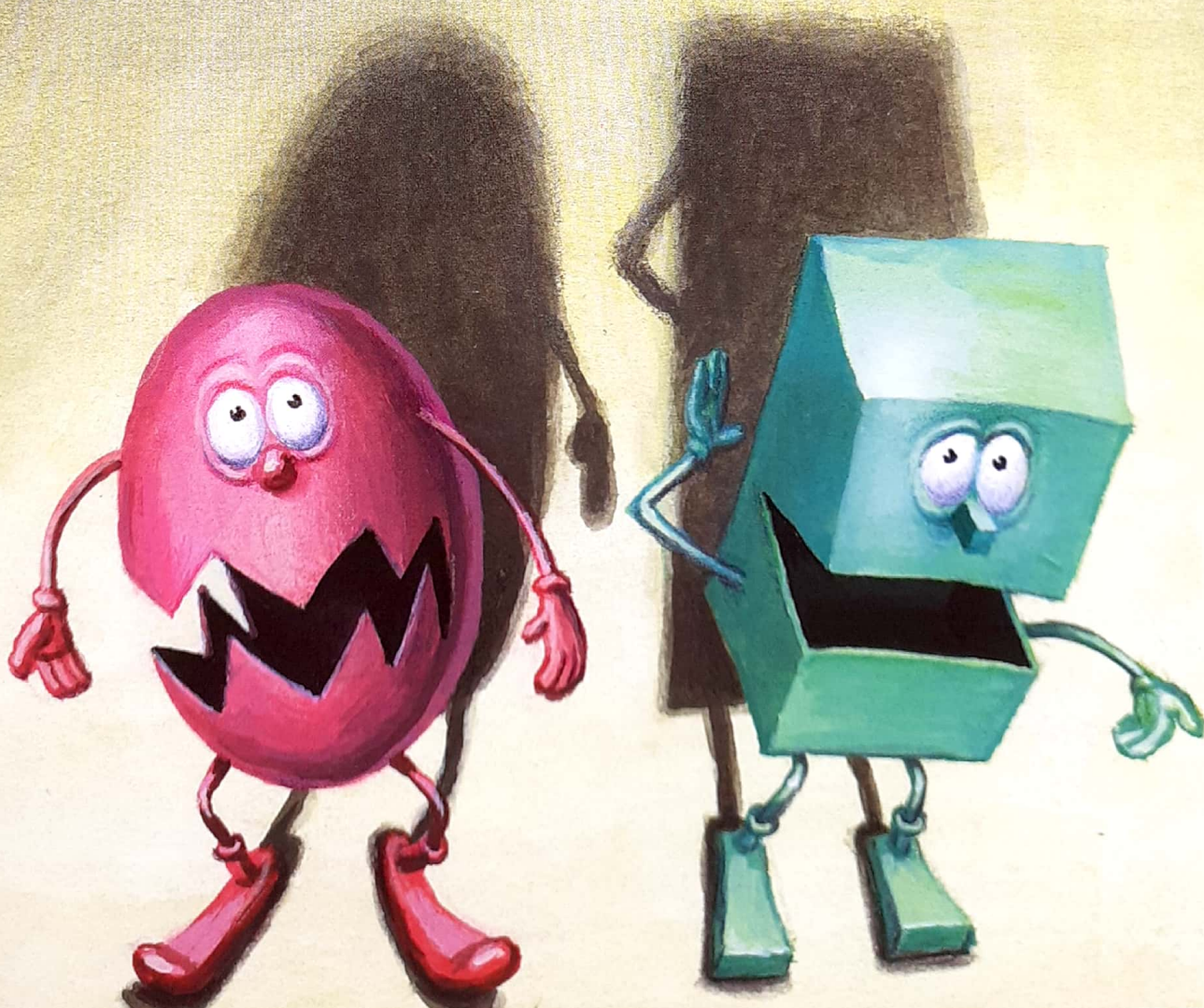
»Pa je,« je rekla Mornohca. »Začelo nama je zmanjkovat elektrike in najbrž ne bova več dolgo živi.«

Eleonora se je zamislila. Premišljevala je tako močno, da je skoraj čisto ugasnila. Potem pa se ji je naenkrat posvetilo: »Kaj pa če bi živeli pri meni?«

»Kako pri tebi?«

»Recimo v žarnici. Če sta uspeli pobegniti iz računalnika, bosta najbrž znali zlest tudi v mojo žarnico. V njej je z elektriko nabit plin neon in mogoče vama bo v njem prijetno.«

»Lahko poskusiva,« sta rekli Cicibelica in Mornohca. In sta zlezli po drogu navzgor, se prijeli za roke, Cicibelica je rekla pip pip pip, Mornohca cvrc cvrc cvrc, odrinili sta se od droga – in že sta bili v žarnici.

»No, kako je?« je vprašala Eleonora.

»Super,« sta rekli Cicibelica in Mornohca.

»Tukaj lahko ostaneta, kolikor časa hočeta,« je rekla Eleonora.

In od tedaj Cicibelica in Mornohca živita v Eleonorini žarnici. Ne sicer ves čas, saj veliko hodita na izlete. Ampak kadar sta doma, je Eleonorina luč obarvana nekoliko rožnato in nekoliko zeleno.

ELEONORA IN POVODNI MOŽ

Bila je noč in cestna svetilka Eleonora je kot ponavadi stala ob široki cesti in opazovala, kako mimo nje drvijo avtomobili, kamioni in avtobusi. Tedaj pa je na pločniku za sabo zaslišala korake. Cop, cop, cop so prihajali vse bliže in bliže. »Le kdo jo maha peš ob tej pozni uri?« si je mislila Eleonora in nestrpno čakala, kdaj bo ta, ki prihaja, končno stopil v soj njene luči. In je na svoje začudenje zagledala drobnega zelenega možička, ki je nosil velik televizor.

»Dober večer,« jo je pozdravil možiček, ko je prišel do nje.
»A mogoče veste, kje bi mi lahko popravili tale televizor?«

Eleonora je bila veselo presenečena, da jo je končno nekdo ogovoril kot živo bitje. Ponavadi so vsi hodili mimo nje, kot da je

navaden kos uličnega pohištva. Zeleni možiček pa jo je prijazno pozdravil in jo prosil za pomoč. Zato je bila tudi sama zelo prijazna do njega.

»No, nekaj malega se na te reči spoznam sama, saj sem bila narejena v eni najboljših tovarn elektronike na svetu. In če dovolite, bi televizor kar odprla in pogledala.«

Odprla je zadnjo steno televizorja in zmajala z glavo. »Vaš televizor je vendar poln vode! Ljubi mož, kaj ste počeli z njim?« je rekla z zelo ostro brnečim glasom.

»Jaz nič,« se je branil možiček. »Takega sem že dobil.«

»Če ste takega že dobili, potem ga nesite nazaj k tistemu, ki vam ga je dostavil, in zahtevajte novega. Ta je namreč popolnoma uničen.«

»Ampak kako, če pa ne vem, kdo mi ga je dostavil,« je zajokal možiček. »Tako, ko je vrgel televizor v ribnik, je odpeljal proč.«

»V kakšen ribnik?« se je začudila Eleonora.

»V naš ribnik,« je rekel možiček. »Veste, zmeraj nam kdo kaj noter vrže. Ampak ponavadi so to same nekoristne reči, s katerimi povodni ljudje nimamo kaj počet. Televizor je pa vse kaj drugega. Midva z ženo sploh nisva vedela, kaj to je, a otroci hodijo včasih gledat, kako živijo kopenski, in so se ga zelo razveselili.«

Poklapano je hotel oditi naprej, ko je Eleonora zabrnela: »Počakajte! Mogoče vam pa lahko pomagam. Tale televizor pustite pri tistih smeteh in pojdite z mano.«

Potem je pozorno pogledala naokrog. In ko je videla, da ni nikjer nikogar, se je hitro izklopila iz električnega omrežja in počasi odšla proti bližnjemu bloku.

»Vem za televizor, ki ga nameravajo vreč stran, čeprav je še dober,« je govorila med potjo. »Zadnjič sem ga slišala jokati tamle, na tistem balkonu.«

»Hej, Viktor, zbudi se!« je zašepetala, ko se je stegnila na balkon. »Našla sem nekoga, ki te bo imel rad.«

Povodni mož je po Eleonori splezal na balkon in pomagal staremu Viktorju, da je zlezal z balkona na tla. Med potjo proti ribniku so zavili še na divje odlagališče odpadkov, kjer so našli velik star akvarij in kup odvrženih plastičnih tub, v katerih je bilo še nekaj uporabne snovi za zatesnjevanje.

»Vse življenje sem živel pri človeku, ki je najrajši od vsega gledal oddaje z različnimi tehničnimi nasveti. Pri tem sem se tudi sam marsičesa naučil, zato si upam trdit, da se lahko s pomočjo tega, kar smo pravkar nabrali, popolnoma varno potopim na dno ribnika,« je z resnim televizijskim glasom rekel Viktor.

Pri ribniku je Viktor natančno podučil Eleonoro in povodnega možička, kako ga morata zapret v akvarij in zatesnit. Preden

je to storila, je Elenora za nekaj časa izginila in nato privlekla dva kabla, nanju priključila Viktorja, na katerem je zasvetila televizijska slika, medtem ko je stopal v akvarij. Povodni možiček in Eleonora sta zaprla in zatesnila akvarij, potem pa počasi spustila prižgan televizor v vodo.

Eleonora je povodnemu možu še pokazala, kako se televizor prižge in ugasne, nato pa brž odhitela nazaj na svoje delovno mesto, kjer je vse do jutra sijala od zadovoljstva in si govorila: »To sem pa res dobro naredila.«

VIŽNICA JOSIPA VOŠNJ,
SLOVENSKA BISTRICA,
PIONIRSKI ODDELEK

